

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.R.S., zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Polská 4, proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. listopadu 2013, čj. 4155/DS/13-3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 2. 1. 2014 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „zdejší soud“) dne 6. 1. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 11. 2013, čj. 4155/DS/13-3 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též jen „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 1. 10. 2013, čj. 9766/OD/13-1/Mar. (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno řízení o žádosti „o vydání řidičského průkazu a udělení řidičského oprávnění skupiny „B“ osobě S.P.R. (...), neboť žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné

vady žádosti a správní orgán nemůže pokračovat v řízení o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění.“.

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“].

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“).

[II] Žaloba

Žalobce předně poukázal na to, že žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí s odůvodněním sice poměrně rozsáhlým, ale podle žalobcova názoru nepřezkoumatelným, přičemž tuto nezákonnost spatřoval jak v napadeném, tak v prvoinstančním rozhodnutí.

Žalobce uvedl, že dne 3. 6. 2013 podal u prvoinstančního správního orgánu žádost o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského oprávnění ve smyslu příslušných ustanovení zákona o silničním provozu. Podle § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění vydat osobě, která splňuje podmínky dle § 82 odst. 1 písm. a) - g), přičemž řidičské oprávnění se vydá osobě, které bylo uděleno řidičské oprávnění. Jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění je ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, že osoba má na území České republiky obvyklé bydliště. Žadatel, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, je povinen předložit doklad prokazující obvyklé bydliště nebo jiný důkaz k jeho prokázání. Žalobce při podání žádosti k prokázání obvyklého bydliště předložil (i) potvrzení o přechodném pobytu, kterým doložil, že nejpozději od 30. 6. 2006 pobývá na území České republiky, když poslední hlášená adresa je v Karlových Varech; současně předložil (ii) výpis z živnostenského rejstříku dokládající jeho profesní vazby s tím, že na území ČR podniká. Žalobce dále k žádosti předložil (iii) čestné prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu. Po zahájení správního řízení o vydání řidičského oprávnění prvoinstanční správní orgán přerušil usnesením řízení a vyzval žalobce k doplnění žádosti o prokázání místa obvyklého bydliště na území České republiky v rámci obce s rozšířenou působností Karlovy Vary, a kde osoba pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a doložení těchto vazeb ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Žalobce zdůraznil, že prvoinstanční správní orgán v odůvodnění vydaného usnesení o přerušení řízení neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti z prvotně předložených důkazních prostředků vyvolávají pochybnosti o splnění materiálního hlediska obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán je povinen v souladu se zásadou součinnosti žadateli sdělit, jaká konkrétní skutečnost povahy skutkové nebo právní, která vyplynula z provedených důkazních prostředků, brání vyhovění žádosti. Správní orgány obou stupňů zcela pominuly, že žadatel v řízení o vydání řidičského oprávnění má sice důkazní povinnost, ale o splnění této důkazní povinnosti je správní orgán povinen žadatele řádně požádat, či jej ke splnění povinnosti řádně vyzvat.

Jestliže správní orgán vyzve žadatele k prokázání obvyklého bydliště, neboť je toho názoru, že dosavadní předložené důkazní prostředky předmětnou skutečnost neprokazují, musí být taková výzva dostatečně určitá, jinak nelze z jejího nesplnění dovozovat zákonné důsledky. Vzhledem k tomu, že prvoinstanční správní orgán formuloval výzvu k prokázání obvyklého bydliště pouze obecně, bez toho, aby konkrétně vymezil jaké skutečnosti povahy skutkové, nebo právní brání žádosti vyhovět, nelze žalobci vytýkat, že by své důkazní povinnosti nedostál. Jestliže § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve svém příkladném výčtu dokladů, resp. důkazních prostředků, uvádí jiné potvrzení žalobce o přechodném pobytu na území České republiky a výpis ze živnostenského rejstříku, mohl žalobce oprávněně očekávat, že svou povinnost k prokázání obvyklého bydliště splnil. Vydaným usnesením obsahujícím obecnou výzvu k prokázání obvyklého bydliště bez dostatečné konkretizace skutečností, které vyplynuly z provedení důkazních prostředků a které brání vyhovění žádosti, prvoinstanční správní orgán zatížil řízení vadou, která má zásadní vliv na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Postup, kdy se prvoinstanční správní orgán a žalovaný nevypořádají s námitkami žadatele dostatečným způsobem (nebo vůbec), jako v tomto případě, dochází k porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce byl toho názoru, že v obecné rovině je odůvodnění rozhodnutí každého správního orgánu stále důležitější, poněvadž výrok a odůvodnění je nutné chápat jako celek. Podle § 68 odst. 1 správního řádu (vedle výrokové části a poučení účastníků) je povinnou náležitostí správního rozhodnutí odůvodnění. Jedinou možnou výjimkou je skutečnost uvedená v § 68 odst. 4 správního řádu, kde je stanoveno, že odůvodnění rozhodnutí není nutné, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům řízení v plném rozsahu vyhoví. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanoví povinné náležitosti odůvodnění rozhodnutí (důvody výroku nebo výroků rozhodnutí; podklady pro jeho vydání; jakými úvahami se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů; informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí). Za zdůraznění stojí především povinnost vyjádřit v odůvodnění úvahy oprávněné úřední osoby ohledně hodnocení jednotlivých důkazů, jednotlivě a v souvislostech, které ve svém souhrnu vedly k výroku rozhodnutí v dané věci. Prvoinstanční a napadené rozhodnutí, která v odůvodnění pouze „komentují“ (popisují) průběh správního řízení, aniž odůvodnění obsahují výše uvedené povinné náležitosti odůvodnění rozhodnutí, jsou naprosto nedostačující. Žalobce byl proto přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou pro svá nedostačující odůvodnění nepřezkoumatelná a měla by být již z tohoto důvodu zrušena.

Žalobce dále poukázal na § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží cestovní doklad, doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium, fotografie, doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost a doklad o zajištění ubytování na území. Podle § 87n zákona o pobytu cizinců je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou, kterou cizinec prokazuje mimo jiné adresu pobytu na území České republiky (§87n odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Na základě potvrzeného přechodného pobytu na území, kterým žadatel prokázal, že na území skutečně pobývá, může na základě své žádosti získat trvalý pobyt ve smyslu ustanovení § 87h odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který zcela postačuje k získání řidičského oprávnění (samozřejmě včetně splnění

dalších podmínek) bez toho, aby správní orgán zkoumal, zda cizinec na území České republiky skutečně pobýval (výjimky stanovuje § 87k zákona o pobytu cizinců). Současně nelze přehlédnout, že podle § 53 odst. 3 správního řádu platí, že listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Skutečnost, že potvrzení o přechodném pobytu je důkazní prostředek, který prokazuje obvyklé bydliště žadatele o získání řidičského oprávnění v České republice, vyplývá z § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 53 odst. 3 správního řádu. Žalobce nevěděl, na základě jakých skutečností a z provedení jakých důkazních prostředků žalovaný prokázal (důkazem opaku ve smyslu § 53 odst. 3 poslední věta za středníkem), že potvrzení o přechodném pobytu neprokazuje samo o sobě obvyklé bydliště žalobce v České republice. Na základě uvedených ustanovení zákona o silničním provozu a správního řádu je totiž zcela nepochybné, že je to správní orgán, který je povinen prokázat (a to i v řízení o žádosti), že listinný důkazní prostředek, který je podle zvláštního zákona považován za veřejnou listinu, neobsahuje pravdivé údaje. Žalovaným je v rámci odůvodnění rozhodnutí opakovaně zmiňován rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2012, čj. 57 A 5/2011 - 55, o který se opírá při hodnocení postupu prvoinstančního správního orgánu. V podané žalobě v tomto případě žalobce prokazoval své obvyklé bydliště potvrzením o přechodném pobytu, který je veřejnou listinou. Nelze pominout, že správní orgán před vydáním rozhodnutí v obnoveném řízení provedl rozsáhlé dokazování, kdy v rámci místního šetření a za součinnosti s Policií České republiky bylo správním orgánem prokázáno, že žalobce obvyklé bydliště v místě uváděného přechodného pobytu mít nemůže, neboť nemovitost není vzhledem k technickému stavu způsobilá takového způsobu užívání žádnou osobou. Žalobce byl toho názoru, že i z uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni je zřejmé, že pokud žalobce jako důkazní prostředek předloží potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, je to správní orgán, který prokazuje, na základě jakých skutečností povahy skutkové, nebo právní dospěl k závěru, že žadatel nemá obvyklé bydliště na uvedené adrese, obzvlášť za situace, kdy žalobce předložil, mimo potvrzení o přechodném pobytu, potvrzení o přechodném pobytu a výpis ze živnostenského rejstříku.

Žalobce dále namítal, že jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění je podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, že osoba má na území České republiky obvyklé bydliště. Žadatel, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, je povinen předložit doklad prokazující obvyklé bydliště nebo jiný důkaz k jeho prokázání. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, je obvyklým bydlištěm místo na území České republiky, kde fyzická osoba pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou. Žalobce dále poukázal zejména na § 92 odst. 4 písm. d), podle kterého je dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele zejména potvrzení o přechodném pobytu podle

zákona o pobytu cizinců na území České republiky; výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti; nájemní smlouva k nemovitosti; potvrzení o zaměstnání; výpis z živnostenského rejstříku. Z uvedeného je zřejmé, že zákonodárce stanovil demonstrativním a alternativním výčtem, jaké důkazní prostředky „zajišťují“ žadateli prokázání obvyklého bydliště na území České republiky pokud nemá na území trvalý pobyt. Z napadeného rozhodnutí není patrné, jaké důkazy byly posuzovány a k jakým skutkovým závěrům žalovaný dospěl na základě provedení těchto důkazů. Je možné se ztotožnit v tom, že je zákonnou povinností správního orgánu prověřovat, zda žadatel o udělení řidičského oprávnění v ČR má skutečně na území České republiky obvyklé bydliště. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není zřejmé, zda vůbec a jakým způsobem žalovaný prověřoval obvyklé bydliště žalobce v České republice, pominou-li se procesní vady řízení uvedené výše. Žalobce byl proto přesvědčen, že žalovaný nejenže nesprávně zjistil skutkový stav, k jehož zjištění dospěl na základě procesně vadného postupu, ale současně napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyslovil v podání ze dne 25. 2. 2014. Navrhoval její zamítnutí, když argumentačně vycházel z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v průběhu řízení nebyla krácena žalobcova práva a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Výrokem prvoinstančního rozhodnutí došlo k zastavení správního řízení odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Žalovaný se s takovým výrokem ztotožnil.

Měl-li soud přezkoumat zákonnost tohoto výroku, nemohl se zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce by tak mohl být úspěšný pouze tehdy, pokud by prokázal, že zde nebyl dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. S ohledem na to, že žalobce žádnou takovou námitku v žalobě neuvedl, nemohl soud shledat žalobu důvodnou.

Ovšem, i pokud by soud pominul tuto skutečnost, nebylo by možné žádnou ze žalobních námitek považovat za důvodnou.

Ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

Co je nutné rozumět pod pojmem „*obvyklé bydliště na území České republiky*“ je vymezeno v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Chtěl-li být žalobce se svojí žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah, stejně tak důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště.

Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti vyplývá z § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky obvyklé bydliště, objektivně prokázat nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.

Žalobce v průběhu správního řízení konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Svoji obranu ve správním řízení založil

pouze na právním názoru, že k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložení některé z listin příkladmo zmíněných v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu. Tento právní názor žalobce prezentoval již ve vyjádření ze dne 2. 8. 2013 k výzvě prvoinstančního správního orgánu k prokázání osobních vazeb na místo pobytu na území České republiky. Ve vyjádření mj. uvedl, že si „dovoluje poukázat na to, že znění zákona o silničním provozu je zcela jednoznačné a nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, co slouží jako doklad k prokázání obvyklého bydliště žadatele. Alternativně těmito doklady mohou být např. potvrzení o přechodném pobytu, popřípadě výpis z živnostenského rejstříku žadatele. Žadatel předložil potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky v délce přesahující 185 dnů, výpis z živnostenského rejstříku, splnil tak podmínky pro prokázání obvyklého bydliště stanovené alternativně zákonem o silničním provozu v ust. § 92 odst. 4 písm. d). Jedná se o jeho osobní vazby k České republice, kde pobývá (viz potvrzení o přechodném pobytu, kde rovněž podniká, viz výpis z živnostenského rejstříku, viz potvrzení o délce pobytu na území ČR, nic dalšího tedy zákon nevyžaduje a je třeba jeho žádosti okamžitě vyhovět).“. Stejnou argumentaci žalobce použil i v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013 - 68 (k dispozici na www.nssoud.cz) dospěl mj. k těmto závěrům: „(...) pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...) Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt.“. Je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zastává stejný právní názor, jaký zaujaly správní orgány v nyní souzené věci. Nejvyšší správní soud jako na souladný s těmito závěry odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2012, čj. 57 A 5/2011 – 55 (to k nedůvodnosti žalobcovy námitky o tom, že argumentace tímto rozsudkem v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyla přílehlavá).

Ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o udělení řidičského oprávnění, nikoli listiny, na základě kterých je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má obvyklé bydliště na území České republiky. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin, nýbrž to, že bude uděleno osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky.

Důvod pro to je prostý. Předloží-li totiž žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců,

podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o adrese místa hlášeného pobytu na území, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána adresa místa hlášeného pobytu na území tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese obvyklé bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Předloží-li žadatel výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti nebo nájemní smlouvu k nemovitosti, znamená tato skutečnost, že je oprávněn tuto nemovitost užívat, nikoli však skutečnost, že ji skutečně užívá. Předloží-li žadatel výpis z živnostenského rejstříku, znamená tato skutečnost, že je oprávněn na základě živnostenského listu podnikat, nikoli skutečnost, že v místě podnikání skutečně podniká. V tomto duchu je proto nezbytné vykládat § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, stejně tak totožně formulovaný § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu.

Správní orgány tak vycházely ze správného právního názoru.

Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu zákona o silničním provozu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území obvyklé bydliště na území České republiky. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky.

Z tohoto důvodu jsou nedůvodné i žalobcovy výtky směřující proti výzvě prvoinstančního správního orgánu ze dne 4. 6. 2013 k prokázání osobních vazeb na místo pobytu na území České republiky. Prvoinstanční správní orgán totiž při jejím vydání vycházel ze správného právního názoru, že k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky nepostačuje předložit některou z listin uvedených v § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobci se z obsahu výzvy dostalo jasné a určité informace o tom, že jím dosud předložené listiny k prokázání této skutečnosti nepostačují. Dlužno doplnit, že prvoinstanční orgán nebyl povinen žalobci sdělovat, jaké konkrétní skutečnosti povahy skutkové či právní brání vyhovění žádosti. K tomu by byl povinen teprve tehdy, pokud by žalobce předložil takové důkazy, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru o prokázání obvyklého bydliště na území České republiky. Teprve tehdy, pokud by i za této situace prvoinstanční orgán chtěl rozporovat existenci obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, bylo by jeho povinností uvést skutečnosti nebo provést důkazy, které by byly způsobilé tuto skutečnost vyvrátit. Vzhledem k tomu, že žalobce jím předloženými listinami existenci obvyklého bydliště na území České republiky neprokázal, nemohl být tvrzeným způsobem nijak zkrácen na svých právech.

Jako důvodnou nelze shledat ani o obecně namítanou nepřezkoumatelnost prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí je zcela zřejmé, k jakému právnímu názoru a závěru ohledně neprůkaznosti žalobcem předložených listin a jeho

neadekvátní reakce na výzvu prvoinstančního orgánu k prokázání osobních vazeb na místo pobytu na území České republiky správní orgány dospěly, a také jaký důsledek v podobě shledání důvodu pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z toho dovodily. Nelze současně pominout, že prvoinstanční orgán i žalovaný vznesli zcela konkrétně formulované výhrady k průkaznosti žalobcem dosud předložených listin. Prvoinstanční správní orgán například v odůvodnění svého rozhodnutí mj. konstatoval: „(...) *Tato kontrola* (= kontrola MV ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců) *byla zaměřena na zjištění, zda na této adrese* (= ...) *pobývá pan S.P.R. (...) Šetřením na místě bylo zjištěno, že na uvedené adrese se nachází dům, v jehož přízemí je provozovna pekárny (lahůdky, pečivo apod.) a prodejna nábytku. Na schránce je dvoustránkový seznam osob, na němž jsou uvedena jména cizinců, kteří jsou zde údajně ubytováni. V době kontroly nebyl na místě nikdo zastížen, vchodové dveře byly uzamčeny kovovou mříží. (...) Pan S. doložil výpis z živnostenského rejstříku, kdy předmětem podnikání je výroba vlákniny, papíru a lepenky a zboží z těchto materiálů. Místo podnikání má být na adrese ... Tímto by žadatel doložil pracovní vazbu. Správní orgán má však za to, že ani toto není řádně doloženo. Vyplývá to se sdělení odboru azylové a migrační politiky (...) o vykonané kontrole na uváděné adrese (...) Bylo zjištěno, že by zde měla být ubytovna provozovaná německou firmou. (...) Zmínka o provozovně pana S. zde není uvedena (...).*“ Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl: „(...) *O obvyklém zdržování se odvolatele na této adrese* (= ...) *lze více než důvodně pochybovat vzhledem ke zjištěním Policie České republiky (...), kdy bylo šetřením na místě zjišťováno, zda na uvedené adrese někdo z dvoustránkového seznamu cizinců pobývá. V době kontroly dne 31. 7. 2013 nebyl na místě zastížen ani jeden cizinec, kterých je na schránce předmětné adresy evidováno na dvoustránkový seznam osob, mezi nimiž je zapsán i uvedený odvolatel, nicméně na místě zastížen nebyl a vchodové dveře byly uzamčeny kovovou mříží. V přízemí předmětného domu je provozovna pekárny a prodejna nábytku. Dům je ve vlastnictví soukromé osoby, která část nemovitosti pronajala německé firmě k údajnému provozování ubytovny.*“ Rozhodnutí správních orgánů tak stran přezkoumatelnosti ob stojí.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

[IV] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. srpna 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková